

at vi nu får et samarbejde med tidligt varsel og dermed tidligere fælles rådslagninger og beslutninger i forhold til en frembrydende konflikt og latent krig, så vi kan få, som det hedder, sammenhæng i hele Unionens optræden udadtil som led i den fælles politik for udenrigsankliger, sikkerhed og udviklingssamarbejde. Det er Maastrichttraktatens tekst.

Dette er nu styrket operationelt med Amsterdamtraktaten, hvor vi vel at mærke stadig kan stå udenfor, hvis vi vil, men blot ikke længere forhindre alle de andre i at handle, hvis de vil.

Men beslutter EU så, at der skal handles, ja, så har vi jo nogle forsvarspolitiske vanskeligheder. Der er ingen EU-hær, og der kommer heller ingen EU-hær, sådan som det på sigt blev gjort muligt i Maastricht. Der kommer såmænd ikke engang en WEU-hær. Det står klart efter den britisk-franske St. Malo-erklæring og NATO-topmødet den 23.-24. april i år.

I stedet vil EU's politiske del og NATO's militære del i fremtiden komme til at handle sammen, uden at USA nødvendigvis er med hver gang. Det problem, vi har haft med ikke at være medlemmer af Vestunionen, men kun at være observatører, er således blevet mindre. Men til gengæld har vi jo fået et nyt problem på grund af forholdet på det forsvarspolitiske område.

Dette forbehold betyder, at vi ikke kan være med til at træffe beslutninger om fredsskabende militærinterventioner. Vi kan naturligvis sidde med og tale ved de kommende møder mellem EU's forsvarsministre og generaler, og vi kan være med i FUSP-samarbejdet og drøfte en EU-indsats, men vi kan ikke lægge vort lod i vægtskålen, når det afgøres, om der skal handles militært eller ej. Derefter kan vi så træffe beslutning om, hvorvidt vi vil bidrage med militær. Det kan Danmark ikke være tjent med. Det sikrer os ikke den indflydelse på krig og fred i Europa, som ellers tilbydes os, og som for første gang i historien giver de mindre europæiske stater afgørende indflydelse på, hvad der sker omkring dem.

Det er således et forbehold, som ikke længere er i Danmarks interesse, for udviklingen i Europa og udviklingen mellem EU og NATO er simpelt hen løbet fra dette forbehold, som vi har set det med tydelighed i Kosova, og som dette dokument fra NATO også godtgør.

Danmark har skabt sig selv et problem med dette forbehold, og det blev ikke mindre, da statsministeren under valgkampen i fjor i slut-

fasen lovede, at forbeholdene stod fast både i går og i dag og i morgen. Han gav dermed indtryk af, at forbeholdene ikke ville komme til afstemning i den kommende valgperiode, hvis han blev statsminister. Men også her er tiden løbet fra hans valgløfte, og det er nu tiden at sætte dette forbehold til debat, så vi får en ordentlig offentlig debat i lyset af Kosovakrigen og gøre os klar til en folkeafstemning om dets ophævelse, som godt kan komme for vores skyld før næste valgdag.

Statsministerens valgløfter bør ikke lukke Danmark ude fra den indflydelse, vi nu får tilbudt, og som situationen i Europa opfordrer os til at påtage os. Vi kan derfor kun opfordre regeringen til at arbejde for et stærkere og bedre sikkerheds- og forsvarspolitisk samarbejde på det kommende EU-topmøde i Köln som opfølgning på NATO-topmødets gode beslutninger om en styrket europæisk søjle i NATO.

Jeg er helt sikker på, sådan som den danske befolkning har reageret under Kosovakrigen både med vilje til økonomisk, militær og humanitær hjælp, at den danske befolkning ønsker en medbestemmende indflydelse og ikke kun at træde til, når de andre har truffet beslutningen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at det er sjældent fra hr. Per Stig Møllers mund at høre en udtalelse så usaglig som påstanden om, at ingen andre end EU ville, hvis der kommer en fredsaftale i Kosovo, være i stand til at gå ind og løse den fredsbevarende opgave. Her er vi altså tæt på det vitterlige vås. Ingen andre ville være dårligere skikket til det end EU, vil jeg dog sige.

Som sagerne står, må alle kræfter da arbejde for, at OSCE og FN kommer ind, også af politiske grunde, for overhovedet om muligt at gøre en løsning i Kosovokonflikten bæredygtig. Men at få EU ind på banen kan da kun være en garanti for, at så bliver det, der er forkludret i forvejen, jo da fuldstændig umuligt nogen sinde at få rettet op igen.

Jeg kan kun se det som et påskud til, at nu skal EU altså ind på den militære arena. Nu skal der findes et påskud til, at militærets styrker kan sendes ud under EU-flag. Det må være det, der ligger i tankegangen. Det er et gustent overlæg, vil jeg sige.

Jeg håber, det var en fortalelse fra hr. Per Stig Møllers side. Noget vrøvl var det i hvert fald.